

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **L. D.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou se sídlem Štefánikova 8, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2004, čj. OAM-38/PR-2004, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 85/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2005, č. j. 36 Az 85/2004 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 3. 2004, čj. OAM-38/PR-2004, byl žalobci (dále též „stěžovatel“) odňat azyl v České republice podle § 17 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že se opětovně zabýval důvody žalobce uvedenými v řízení, jehož výsledkem bylo přiznání postavení uprchlíka rozhodnutím ministra vnitra ze dne 10. 11. 1993, čj. U-360-10/93. Pokud jde o problémy žalobce spojené se členstvím v Zemědělské nacionální straně, podle žalovaného nemají takové osoby v současnosti se státní mocí v Rumunsku žádné problémy. K romské otázce, na kterou žalobce v žádosti o přiznání postavení uprchlíka rovněž odkázal, žalovaný uvedl, že Rumunsko v posledních letech při řešení této záležitosti značně pokročilo a podle informací Evropské komise dosahuje rumunská vláda trvalého pokroku v realizaci Národní

strategie pro zlepšení podmínek Romů. Tato strategie mj. stanoví opatření pro zvýšení občanské účasti romské menšiny na veřejném životě a jejím cílem je usnadnit přístup romské menšiny k většímu počtu veřejných služeb. Práva romské komunity jsou rovněž zastoupena politickými stranami, mj. i v parlamentu. Rumunsko je navíc v současnosti považováno za tzv. bezpečnou zemi původu a v roce 2007 se připravuje vstoupit do Evropské unie. Tvrzení žalobce v pohovoru ze dne 7. 1. 2004, že se obává návratu do vlasti, neboť tam v 80. letech 20. století působil jako agent tajné policie a dva roky byl vedoucím romské strany, jež se pravděpodobně jmenovala Romské právo, žalovaný označil za nevěrohodná, neboť je žalobce vůbec nezmínil v roce 1992 v řízení o přiznání postavení uprchlíka. Žalovaný uzavřel, že na základě všech shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobce může užívat ochrany státu, jehož je státním občanem, neboť důvody pro udělení azylu pominuly. Proto žalovaný odňal žalobci azyl podle § 17 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a obsáhle se vypořádal rovněž s neexistencí překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2005, č. j. 36 Az 85/2004 - 40, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Podle soudu si žalovaný zajistil dostatečné aktuální informace o zemi původu žalobce a tento stav by se stal neudržitelným pouze v případě, pokud by nastalo prudké zhoršení situace v dodržování lidských práv v Rumunsku. Žalovaný podle soudu zaměřil provedení důkazů nejen na právní prostředí v zemi původu žalobce, ale i na faktické postavení romské menšiny v Rumunsku. Žalobce navíc v žalobě ani neuvedl, jakými důkazy mimo již použitých zpráv o situaci v zemi původu žalobce by měla být diskriminace Romů v Rumunsku prokázána. Soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, podle něhož v zemi původu žalobce nedochází k diskriminaci pro zastávání politických postojů či pro příslušnost k národnostní menšině. Nejedná se ani o situaci, kdy takové jednání pocházelo ze strany státní moci nebo kdy by se žalobce nemohl obrátit se žádostí o pomoc na zemi původu. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že důvody žalobce, tj. odůvodněný strach z pronásledování pro politickou aktivitu či pro příslušnost k národnostní menšině, již pominuly. Soud se dále ztotožnil s nevztážením překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Žalovaný se podle něj měl v případě, kdy dospěl k závěru o splnění podmínek pro odnětí azylu podle § 17 zákona o azylu, zabývat otázkou, zda není dán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro to, aby byl žalobci udělen např. humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný podle stěžovatele pochybil, pokud důvody odnětí azylu zkoumal toliko podle listin. Dále pochybil, když nezkoumal, zda jsou u žalobce dány důvody hodné zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu, přičemž povinnost žalovaného zkoumat tyto důvody vyplývá přímo z § 17 odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel uvedl, že v minulosti opakovaně namítal, že žalovaný se při rozhodování o odnětí azylu nezabýval tím, zda jsou dány podmínky pro udělení humanitárního azylu, a zkoumání důvodů hodných zvláštního zřetele se omezilo pouze na to, že stěžovatel má v České republice ekonomické a sociální vazby. Přitom právě skutečnost, že stěžovatel má takové vazby pouze v České republice a nikoliv v zemi původu, je podle stěžovatele dalším důvodem hodným zvláštního zřetele. Stěžovateli se nejví reálná představa, že by přicestoval do Rumunska a žádal o práci a o přístřeší. Stěžovatel uvedl, že v případě přezkumu správního uvážení podléhají přezkumu úvahy žalovaného, kterými byly zjištěny podklady pro rozhodnutí; v souzené věci se těmito skutečnostmi žalovaný ani později soud nezabývali. Podle stěžovatele však mělo být předmětem úvahy, zda shora uvedené důvody, o nichž žalovaný konstatoval, že samy o sobě nejsou důvody hodnými zvláštního zřetele, mohou být takovými důvody, pokud jsou

posuzovány kumulativně. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2005, č. j. 36 Az 85/2004 - 40, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné během správního řízení. Žalovaný namítl zmatečnost kasační stížnosti, neboť stěžovateli byl azyl odňat podle § 17 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a nikoliv podle § 17 odst. 2 zákona o azylu. Námitky uvedené v kasační stížnosti jsou pak irelevantní, nevztahují se k případu stěžovatele. Žalovaný navrhl odmítnutí, případně zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a jejich rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jedná se tedy o tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Druhým důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný pochybil, pokud současně s odnětím azylu nezkoumal, zda jsou u stěžovatele dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však pro takový postup není možné v zákoně o azylu nalézt oporu. Žalobci byl rozhodnutím žalovaného odňat azyl podle § 17 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle něhož „*azyl udělený z důvodu podle § 12 se odejme, jestliže azylant může užívat ochrany státu, jehož je státním občanem, poněvadž důvody pro udělení azylu pominuly*“. V souzené věci bylo žalobci rozhodnutím ministra vnitra ze dne 10. 11. 1993, čj. U-360-10/93, přiznáno postavení uprchlíka. Podle § 94 odst. 2 zákona o azylu „*cizinec, kterému bylo přiznáno postavení uprchlíka podle dřívější úpravy, se dnem účinnosti tohoto zákona považuje za azylanta podle tohoto zákona*“. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný rozhoduje podle ustanovení o odnětí azylu i v případě, bylo-li cizinci přiznáno postavení uprchlíka podle zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících. Ustanovení § 17 odst. 1 zákona o azylu však neukládá žalovanému při odnětí azylu posuzovat případné důvody hodné zvláštního zřetele a naopak kogentně ukládá odnětí azylu v taxativně vymezených případech, bez možnosti žalovaného se od nich odchýlit. Rovněž § 14 zákona o azylu, upravující udělení tzv. humanitárního azylu v případě existence důvodů hodných zvláštního zřetele, stanoví jeho aplikaci pouze v případě, že nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nikoliv pak v případě

odnětí azylu. Důvody hodné zvláštního zřetele posuzuje žalovaný pouze v případě odnětí humanitárního azylu, kdy podle § 17 odst. 3 zákona o azylu „zanikne-li důvod, pro který byl udělen humanitární azyl, a nebude-li shledán jiný zřetele hodný důvod pro jeho ponechání, humanitární azyl se odejme“. Ustanovení § 17 odst. 2 zákona o azylu, na něž stěžovatel odkazuje v kasační stížnosti, upravuje postup žalovaného při odnímání azylu uděleného za účelem sloučení rodiny; na souzenou věc tedy rovněž nedopadá. Tuto námitku stěžovatele lze uzavřít tak, že žalovaný se při rozhodování o odnětí azylu stěžovateli podle § 17 odst. 1 písm. f) zákona o azylu nedopustil nezákonnosti ani procesního pochybení, pokud současně nezkoumal případné další důvody hodné zvláštního zřetele; krajský soud pak postupoval správně, když žalobu proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl a ztotožnil se se žalovaným v tom, že v případě stěžovatele pominuly důvody spočívající v odůvodněním strach z pronásledování pro zastávání určitých politických postojů či pro příslušnost k národnostní menšině. Pokud jde o přesvědčení stěžovatele, že v případě, že by jeho důvody, jež sice jednotlivě nejsou důvody hodnými zvláštního zřetele, byly posouzeny kumulativně a tím by byl dán důvod hodný zvláštního zřetele, pak jde o tvrzení irelevantní, neboť žalovaný v souzené věci aplikoval ustanovení zákona o azylu, které mu neposkytovalo prostor pro správní uvážení o důvodech hodných zvláštního zřetele. Ohledně námitky stěžovatele, že žalovaný rozhodl věc toliko na základě listin, lze poukázat na to, že podkladem pro rozhodnutí žalovaného byl mj. pohovor uskutečněný se stěžovatelem dne 7. 1. 2004. Nad rámec rozhodnutí je vhodné dodat, že mezinárodní ochrana formou poskytnutí azylu je svou povahou ochranou subsidiární a může nastoupit v situaci, kdy země původu není schopná svého státního občana ochránit; v souzené věci skutečnosti, pro něž byl stěžovateli poskytnut azyl v České republice, již odpadly. Z tohoto důvodu stěžovatel v současné době nepotřebuje požívat mezinárodní ochrany formou azylu na území České republiky.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nejsou dány a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

